

Dette er de almindelige Bemærkninger med Hensyn til Budgettet. Saa er der til mig fra en lang Række af ærede Medlemmer rettet talrige Henvendelser. Jeg kan neppe overkomme at besvare alle disse Henvendelser her i Dag, men jeg vil bede ærede Medlemmer være forvissede om, at hvis de ikke høre noget vedrørende en Henvendelse, som en eller anden af dem har rettet til mig, betyder dette ikke, at den Sag er glempt, den vil blive overvejet og undersøgt i Ministeriet alligevel. Her skal jeg kun fremdrage de Ting, som jeg har haft Indtrykket af havde en mere almindelig Karakter, og om disse maa jeg forudskikke den Bemærkning, at ærede Medlemmer sikkert ville være paa det rene med, at hvor noget af disse Punkter vil medføre betydelige Udgiftsforøgelser, er der under de nuværende økonomiske Tilstande et meget begrænset Haab om, at Ønskerne kunne ske Fyldest.

Jeg omtaler først et Spørgsmaal, der er rejst af det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam). Det ærede Medlem spurgte mig, om man ikke kunde træffe Foranstaltninger til Gavn for de kronisk syge, der nu ere udelukkede fra at nyde godt af Sygekasser. Jeg kan svare, at et Lovforslag derom allerede fra den forrige Indenrigsministers Tid er under Udarbejdelse i Indenrigsministeriet og forhaabentlig snart kan fremsættes.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) rettede et Hovedspørgsmaal til Indenrigsministeren. Det gjaldt den Sag, som i den sidste Tid har spillet en ret stor Rolle i Bevidsthederne rundt om i Provinsbyerne, nemlig Overførelsen af Enker fra Fattigvæsen til Hjælpekasser. Der forelaa i saa Henseende paa det Tidspunkt, da det nuværende Ministerium tiltraadte, en Forespørgsel fra Ringkøbing Byraad. Der er blevet afsendt et Svar til Ringkøbing Byraad, og Svaret gaar ud paa, at Lovens Bestemmelser efter Ministeriets Mening tilsigte, at ingen samtidig faar Fattighjælp og Hjælpekassehjælp, men at man ikke ser, at der kan være noget til Hinder for, at der foregaar en Overførelse af Enker fra Fattigvæsenet til Hjælpekasseinstitutionen saaledes, som det er tilsigtet af dette Byraad, og som det er sket i adskillige Byer. Der er dertil føjet, at hver Hjælpekasse imidlertid maatte skønne over hvert enkelt Tilfælde, om vedkommende maatte anses for at fyldestgøre Betingelsen at høre til de værdige trængende. Endvidere have vi tilføjet, at det maatte anses for lidet stemmende

med Hjælpekasselovgivningens Aand, hvis man i de forskellige Kommuner begrænsede Anvendelsen af Hjælpekassen til dem, der vare forsørgelsesberettigede indenfor vedkommende Kommune. Vi vide, at dette Spørgsmaal er et vanskeligt Spørgsmaal paa Grund af Fordelingsreglerne for Statstilskuddet, men de Vanskeligheder, der opstaa paa dette Punkt, er det ogsaa under Overvejelse at se at komme ud over. Det er jo saa, at Hjælpekasseinstitutionen, saa ny den er, synes at være i en særdeles glædelig Udvikling. Det vil neppe være overraskende for noget Medlem her i Salen, at det nuværende Ministerium nærer den stærkeste Interesse for denne Institutions Udvikling, og at vi, saa vidt det staar i vor Magt, ville bidrage til, at en betydelig Del af den Forsørgelse, der nu hører ind under den egentlige Fattigforsørgelse, lidt efter lidt paa en rimelig og forstandig Maade overføres til en Hjælpekassehjælp, saa at vi i den Henseende komme til at staa paa et lige saa human Grundlag, som man staar paa i enkelte andre Lande, deriblandt Frankrig.

En anden Henvendelse rettedes til mig fra det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer). Det ærede Medlem fremsatte forskellige Betragtninger over, hvorledes man skulde bære sig ad med at indskrænke Udgifterne. Det forekom mig, at der var overmaade mange træffende og tiltalende Ting i de Betragtninger, han anstillede. Blandt disse vendte han een særlig til Indenrigsministeren, den gjaldt Amtmændene. Det ærede Medlem mente, at i denne Jernbanernes, Telegrafens og Telefonens Tid kunde man nøjes med lidt færre Amtmænd, end vi have i Øjeblikket. Det ærede Medlem var imidlertid klar over, at samtidig vare Forretningerne ogsaa voksende. Tiden betyder jo ikke blot den lettere Forbindelse i den Forstand, at man lettere faar fat i Folk rundt om, men ogsaa den lettere Forbindelse i den Forstand, at Folk lettere faa fat i Embedsmændene, og Forretningerne vokse naturligt dermed. Ikke des mindre synes det, at der er en Vej til virkelig at opfylde det ærede Medlems Ønske. Der er af det radikale Venstre forelagt et Forslag om at gaa over til at lade Amtsraadene selv vælge deres Formænd. Dette Forslag svarer til en Udtalelse i det Program, der er udsendt fra det Parti her i Salen, som man plejer at betegne som „de 27“, og der er da vel Haab om, at man der kunde træffe en saadan Ordning, at Amtmændene fritoges for denne Del af deres Gerning. Sker